

Η ΛΕΠΡΑ

« Ἄλλοτε ἤμην κ' ἐγὼ ὤρατα,
εἶχον πλουσίαν κόμην ξανθὴν,
ἄφροντις ἤμην ὡς πᾶσα νέα,
καὶ λατρευτῶν μου εἶδαν πληθύν.»

Εἰς τοῦ χωρίου τὰς πανηγύρεις
ἡ πρώτη ἤμην εἰς τὸν χορόν,
ἡ εὐτυχία μου ἦτο πλήρης—
ἀλλὰ παρήλθε μὲ τὸν καιρόν.

Ἴδου τῆς ὕψεως ἠλλοιώθη
ἡ πρόην εὐχροία ἡ λαμπρά,
ἤδη ἡ κόμη μου ἠραιώθη—
ὅλοι μὲ λέγουν «εἶσαι Λεπρά!!»

Καὶ τώρα οἱμοὶ! οἱ πρόην φίλοι
μὲ φρίκην πάντες μὲ ἀπωθοῦν,
τῶν συγγενῶν μου ἐκλείσθ' ἡ πόλη,
ἀπὸ τὴν λέπραν μου νὰ σωθοῦν.

Φύγε μὲ λέγουν, φύγε ἀθλία,
εἰς τὸ χωρίον μας μὴ σταθῆς.
φεῦ! δὲν εὐρίσκεται οὐδὲ μία
φυγὴ γενναία καὶ συμπαθῆς.

Φεύγω τὸν οἶκον τὸν πατρικόν μου,
εἰς πόλιν ἄλλην τρέχω μακράν,
ὅπου εἶν' ἄγνωστον τὸ κακόν μου,
παρηγορίαν ζητῶ μικράν.

Ἄλλὰ ἡ πόλις μοὶ ἀπεκρίθη,—
«φύγε ἀθλία, φύγε εὐθύς»
«φέρεις τὸν θάνατον εἰς τὰ στήθη»
«θάνατον φέρεις ὅπου σταθῆς».

Φεύγω τὰς πόλεις, τὰς κοινονίας,
πλανῶμαι μόνη εἰς τοὺς ἀγρούς
μὲ τὴν καρδίαν πλήρη ἀνίας,
τοὺς ὀφθαλμούς μου θολούς, ὑγρούς.

Μίαν ἡμέραν ἀπηυδαμένη
εἰς θύραν ἔστην ἀγροτικὴν,
καὶ ἐπὶ ταύτης ἐρειδομένη
ἐκλαίον μοῖραν μου τὴν κακὴν.

Ἔρχεται αἰφνης λευκόθριξ γέρων,
τοῦ οἴκου κάτοχος καὶ τῆς γῆς,
ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ὅπλου φέρων
μὲ βλέπει σύννους, πλήρης ὀργῆς.

Μὲ ἀποβάλλει καὶ ἐπιμένει
ὑψῶν τὸ ὄπλον τὸ φονικόν
• φύγε μὲ λέγει κατηραμένη
• ὅπου ὑπάγεις, φέρεις κακόν.»

Φεύγω τὸ βλέμμα παντός ἀνθρώπου,
κρύπτω τὴν ὄψιν τὴν εἰδεχθῆ
ἐντὸς σπηλαίου προσφεύγω, ὅπου
ὁ θάνατός μου θὰ μὲ δεχθῆ.

Εἰς τοῦ σπηλαίου τὸ μέλαν βάθος
μόνους συντρόφους μου ἔχω τρεῖς,
πεῖναν, καὶ ψύχος, ἄγριον πάθος,
τῶν ἡμερῶν μου σκληροῦς φθορεῖς.

Ἐρημος μόνη θὰ ἀποθάνω,
ἄκλαυστος, ἄταφος, μισητῆ,
καὶ διαβάτης ἐδῶ ἐπάνω
ἀπὸ τὴν φρίκην δὲν θὰ πατή.

Ἐπέστην τόσας τάλαιπωρίας,
τοσοῦτους πόνους καὶ συμφοράς,
τὰς ἐκ τῶν λόγων ὅμως πικρίας
ἠσθάνθη, οἱμοὶ! πλέον σκληράς.

Ἦλθε ὁ Ἰψιστος συγχωρήσει
ὄσους μ' ἐλύπησαν ἐπὶ γῆς
εἴθε τὸν ἄνθρωπον ἐλεήσει,
καὶ τὸν λυτρώσει φρικτῆς ὀργῆς.»

Τοὺς στίχους τούτους ἐκχαραγμένους
ἐντὸς σπηλαίου πλήρους ὕστων
εὔρον τυχαίως ἡμισθεσμένους,
καὶ τοὺς ἀντίγραφα πρὸ ἐτῶν.

ΑΧ. Η.

(Ἐκ τῶν προχείρων.)

Ο ΞΕΝΟΣ

Τὸ ἀσταθές μου ποῦ φέρω βῆμα
Ἐν πρωτευούσῃ τόσῃ τερπνῇ . . .
Ἄου ἂν στρέψω, ὅπου βαδίω
Οἱμοὶ! οὐδένα θὰ συναντήσω
Γνώριμον, φίλον ἢ συγγενῆ!

Ὅδοις ἀγνώστους νῦν περιτρέχω,
Καὶ ὄντα ἄγνωστα συναντῶ,
Οἰκίας βλέπω κ' ἔθιμα ξένα,
Συμπατριώτην γνωστόν οὐδένα! . . .
Ἄσκόπως ἄρα περιπατῶ . . .